

salvator

DAVIDSFONDS

GROENCOMITE

HEEMVRIENDEN

KESSELS DRIEMAANDELIJKS CULTUREEL TIJDSCHRIFT

Nr 20

Kerststal Sint-Lambertuskerk Kessel

Wij zijn aan nummer 20 van SALVATOR toe. Dit houdt in dat ons rioolboekje al vijf jaar bestaat!

Deze 'Bleke Jubileum' willen wij vieren.

Voor hetzelfde geld bieden wij U een dikkere uitgave aan die zo maar eventjes 28^hbladzijden telt terwijl je normaal voor uw centen maar recht hebt op 12 bladzijden.

December 1976

1

Neem het van ons aan als een Kerst- en Nieuwjaarsgeschenk samen met onze allerhartelijkste wensen voor een Zalig Kerstfeest en een Gelukkig Nieuwjaar!

En wat ga je in deze super de luxe uitgave nu allemaal vinden?

Een verhaal over 't conzeir' of de Kesselse operetten met een massa foto's uit de oude operettedoos, onze verkiezingscommentaar, de klucht van 't definitief gewestplan, iets over Pidpa en Pidma en zo wat kruimelnieuws.

't CONZEIR

De mannen van de fanfare pakten ieder jaar een paar keren uit met een prachtige toneelavond, want in de schoot van de maatschappij hadden ze ook een toneelbond gesticht onder de benaming 'Voor Taal en Kunst'.

En wat ze voor het voetlicht brachten dat mocht effenaf gezien worden !

Het bestuur hield er aan dat het iets mooi werd en 't mocht wat kosten ook ! Tijdens de eerste jaren werden meer dramatische stukken geko-

zen. Misschien nog onder de invloed van de sombere oorlogsjaren die nog maar pas achter de rug waren. Later schakelden ze geleidelijk over naar het lichtere genre met blijspelen en nog later kwamen de beroemde operetten aan de beurt. Het was telkens de moeite waard om gezien te worden. Al waren de spelers maar mannen en vrouwen van bij ons en slechts liefhebbers, in de loop der jaren waren ze als echte artiesten uitgegroeid die met de besten mochten wedijveren.

Al beschikte men in die tijd niet over een echte feestzaal om aan toneel te doen, toch werd het telkens een waar festijn voor het oog.

Ik herinner me nog uit mijn prilste jeugd het zaaltje van Stan Andries, de latere cinema 'De Vriendenkring' waar de eerste drama's werden opgevoerd o.a. 'Het Rouwkleed', 'Honger', 'Bietje', en later nog het treurspel der smeden 'Roze Kate' van Nestor De Tière. Dit laatste spel was waarlijk uitgegroeid tot iets prachtig midden van gans nieuwe en aangepaste decors, die mijn broer Jul tijdens de lange winteravonden had geschilderd. De smidse was bijzonder mooi gelukt. Ik zie nog de scène met de tweelingbroers, zwart als raven, Wardje Van den Bergh en Raf van de facteur, die het met de zware hamers uitvochten om de gunst te bekomen van Roze Kate die met een brandende fakkel het toneel verlichtte. Zo iets vergeet je niet zo licht !

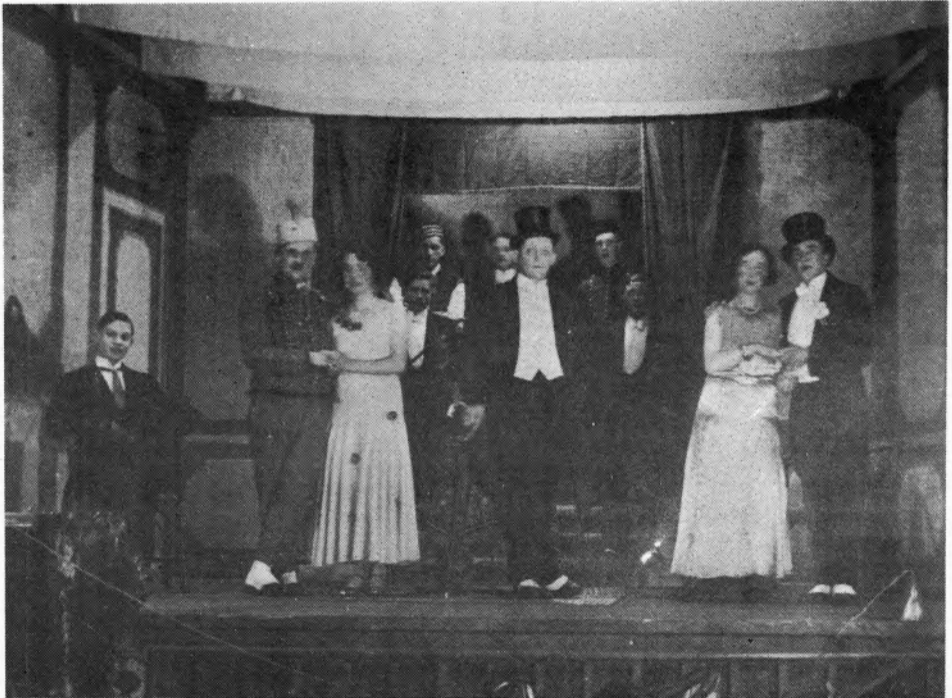
Toen ik het stuk voor een paar jaar nog op het televisiescherm zag, was het bijlange dat niet. De mannen van bij ons deden dat stukken beter !

Links Frans De Pooter, Mieke Van Stevens en Frans Van der Voort in de ontroerende operette 'De Lustige Boer' van Leo Fall. Rechts Mary Van Laer en Wardje Van den Bergh in 'De Bommelbaron' van Walter Kollo.

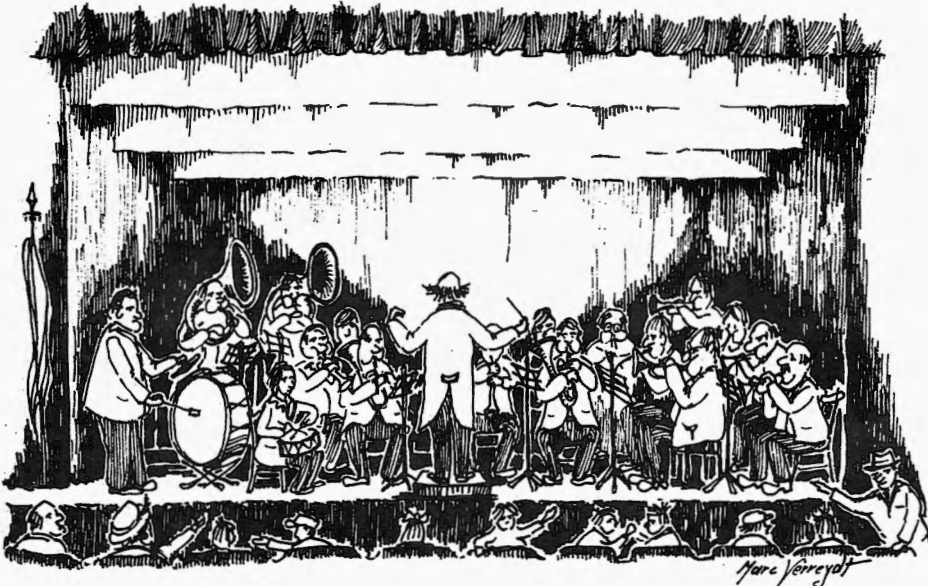
Om diezelfde avond te besluiten brachten ze nog een blijspel 'De mooiste Meid van Duinelaer' met de gezusters Van Laer als vissersmeisjes die wel bijzonder opvielen door hun mooie stem.

Van toen af is men het meer bij muziek en zang gaan houden. De operetten kwamen aan de beurt ! Zo herinner ik mij me nog de beroemde operetten 'De Bommelbaron' van Walter Kollo en 'Czardasvorstin' van Emmerich Kalman. Beide werden nog opgevoerd in het hoger genoemd zaaltje en met succes ! Muziek en zang waren innig mooi. Al leken die stukken in die tijd voor onze mensen erg frivool en mondain, het volk is er niet slechter om geworden. Misschien wel de mooiste van inhoud was 'De Lustige Boer' van Leo Fall, met als grote vedetten Mieke Van Stevens en Frans 'Kets' als de slaapmutsboer. Beiden hebben samen met Wiske en Wardje Van den Bergh nog jaren het toneelleven beheerst in allerlei stukken.

Opname in 't zaaltje van de Andries tijdens de opvoering van de prachtige operette 'Czardasvorstin' met de meeslepemde muziek van Emmerich Kalman. In de hoofdrollen Frans Van der Voort, Wiske van den Bergh, Frans Van Schevensteen, Madelein en Wardje Van den Bergh.

De zaterdagavond bij de algemene repetitie speelden ze voor de kinderen. Gans de Kesselse jeugd was dan op post, klein en groot. Het was dan een lawaai van jewelste. Onze Kesselse jeugd snoepte er dan duchtig op los, gooide met appelsienschillen en proppen papier, flikflooide en vocht om gans het boeltje er bij af te breken. Fikske den Dopper en de Raun konden er dan wel even wat orde in scheppen, maar een paar minuten later waren onze bengels het weeral vergeten. Als het gordijn langzaam open ging werd het stilaan kalmer en stierf het lawaai uit in een zacht geroezemoes.

Op het toneel zaten de muzikanten van onze fanfare dicht op mekaar geplakt, want veel ruimte was er niet. Men gaf een paar muziekstukken ten beste om nadien dan met het spektakel te beginnen, waarvan de kinderen misschien maar de helft begrepen, maar het niettemin toch erg mooi vonden.

De zondag na de middag kwamen de vreemde muziekmaatschappijen uit de omliggende dorpen naar Kessel afgezakt met volle muziek. Dat gebeurde zo een paar zondagen achter mekaar. De ene zondag waren het Bevel en Nijlen, de andere Itegem en Berlaar, die hun zustervereniging de penning kwamen gunnen.

Het bracht telkens veel volk op de been en de café's vaarden er wel mee. Zo trok ook onze fanfare op haar beurt naar deze dorpen wanneer ze daar toneel speelden, kwestie van er ook haar waardering te gaan tonen.

Toen de cinema van start was gegaan is men een paar jaar later met de maatschappij naar de Alcazar verhuisd. Ze hebben dan ook maar ééns

Uit 'De Bedelstudent' van Carl Millöcker

op het jaar opvoeringen gegeven. De gekozen stukken vielen nu ook moeilijker uit en vergden meer herhaling.

Er werden hier prachtige en beroemde operetten op het podium gebracht o. a. 'Drie arme kleine meisjes', 'Kristel uit het Wenerwoud', 'De Bedelstudent', 'Het Hollands wijfje', 'Gravin Maritza', ja noem maar op. Wat heeft men hier wel niet naar voren gebracht! En dit alles steeds in een prachtig decor, kleurige kostuums, innige muziek en kunstige baletten.

De mensen van Kessel hebben altijd goed kunnen zingen en velen mochten wel wedijveren met de besten uit de stad. Die gave zat zo wat in enkele families: Van den Bergh, Van Laer, Van der Voort, Mertens, Sels, e. a.

Als de grote vedetten bij de vrouwen hebben we gekend: Mieke Van Stevens, de gezusters Martha, Madeleine en Wiske Van den Bergh, de gezusters Martha, Leontine en Mary Van Laer, Maria Van der Voort, Jeanne Dom, Jeanne Van Schil, Germaine Rottiers, Wiske Van Regenmortel, Maria Kegelaers, Jeanne Mertens, en zovele anderen, die ik spijtig genoeg niet meer herinner.

Bij de mannelijke vertolkers waren het Frans Van der Voort en zonen, Frans Van Schevensteen, Wardje en Jan Van den Bergh, Gustje Verelst, Dré Verlinden, Frans en Jos Vervoort, Jan en Ward Torfs, Sooi De Haes, Staf Dockx, Frans Stijnen en tenslotte maar niet het minst de alomgekende Gilbert Van Laer. Stuk voor stuk mensen die heel wat konden en er heel wat voor over hadden!

Het vroeg allemaal een geweldige inspanning om op de talrijke herhalingen aanwezig te zijn en zijn eigen werk ervoor opzij te schuiven. Maar dat ging, al viel het soms ook zo moeilijk!

George Farno schreef de muziek voor de onvergetelijke operette 'Christel' waarvan u hier een opname ziet.

De grote welstand van na de laatste oorlog had de mentaliteit van onze mensen totaal veranderd. Radio en televisie hadden de gemakzucht nog verder opgedreven. Dankbaar denken we steeds terug aan die vele mensen van eigen bodem die ons zoveel schoonheid brachten.

Er is echter een verheugende vaststelling. Sinds een jaar schijnt de operette terug in de belangstelling te komen. Enkele moedige mensen hebben de koppen bij elkaar gestoken en onze Kesselse oude gloriën weten te overhalen om terug van wal te steken. Verleden jaar werd er reeds uitgekapt met 'De Lustige Boer'. En of het een succes was! Ongelooflijk! Het werd weer eens Kessel op zijn best!

Dit jaar kwamen de 'Drie arme kleine meisjes' aan de beurt of de geschiedenis van een blauwe mantel. En het is weer eens iets enigs geworden! Fijn zo!

Chislain Verreydt

Alfons Van Regenmortel, beter gekend als Fonske van den burger of 't Heerke.

In 1920 stichtten Jef Van Uytsel en Fikske den Dopper samen met nog enkele andere strijdmakers uit de oorlog 14-18 de fanfare 'De Oudstrijders'. Maar een fanfare zonder muziekchef, dat ging niet. Daarvoor klampten ze Alfons Van Regenmortel aan, door de oudere Kesselaars beter gekend als Fonske van den burger of 't Heerke. En hij aanvaardde prompt hun voorstel.

Fonske was, voor die jaren althans, een opvallende persoonlijkheid temidden van de eenvoudige mensen die toen Kessel en alle andere dorpen bevolkten. Niet alleen had hij letters gegeten zoals de mensen van toen dat pleegden te noemen, maar vooral veel, zeer veel muziek. Na succesvolle studies aan het conservatorium was hij uitgegroeid tot een zeer bekend organist, pianist en later dirigent. Niet te verwonderen dat hij met zijn uitgesproken artistieke aanleg niet alleen de muziekchef van onze Kesselse fanfare was maar tevens de grote bezieler van onze destijds uren in de omtrek beroemd geworden operettekring 'Voor Taal en Kunst'. Toch moeten wij eerlijkheidshalve bekennen dat de oprichting van onze Kesselse toneelkring in eerste instantie niet is voortgesprongen uit de artistieke neigingen van onze fanfare 'De Oudstrijders' maar veeleer uit geldgebrek, geldgebrek dat voortdurend heerste in de schoot of beter gezegd in de kas van onze fanfare.

Emmerich Kalman schreef ook de muziek voor de operette 'Het Hollands Wifje', waarvan u hier een prachtige opname ziet. Hoevele dierbaren uit deze heerlijke Kesselse operettegroep zijn reeds voor altijd van ons heengegaan....

Het aankopen van al die blinkende koperen instrumenten kostte de vereniging zeer veel geld; bijna niemand beschikte over een eigen instrument want dat was voor de mensen van toen gewoon onbetaalbaar ! Onze Fanfare kon het niet alleen redden met Kessels talent, er moest ook zaad in 't bakske komen

Nogmaals een opname uit 'Het Hollands Wifje'

Fons Van Regenmortel regelde werkelijk alles. Hij was immers de man die er alles over wist want hij leefde in die heerlijke sfeer van walsen en muziek. In verscheidene cinemazalen waar destijds nog stomme films werden afgedraaid speelde hij voor de muzikale begeleiding als een virtuoos op het klavier.

Bovendien ondernam hij in 1924 een drietal reizen naar Amerika.

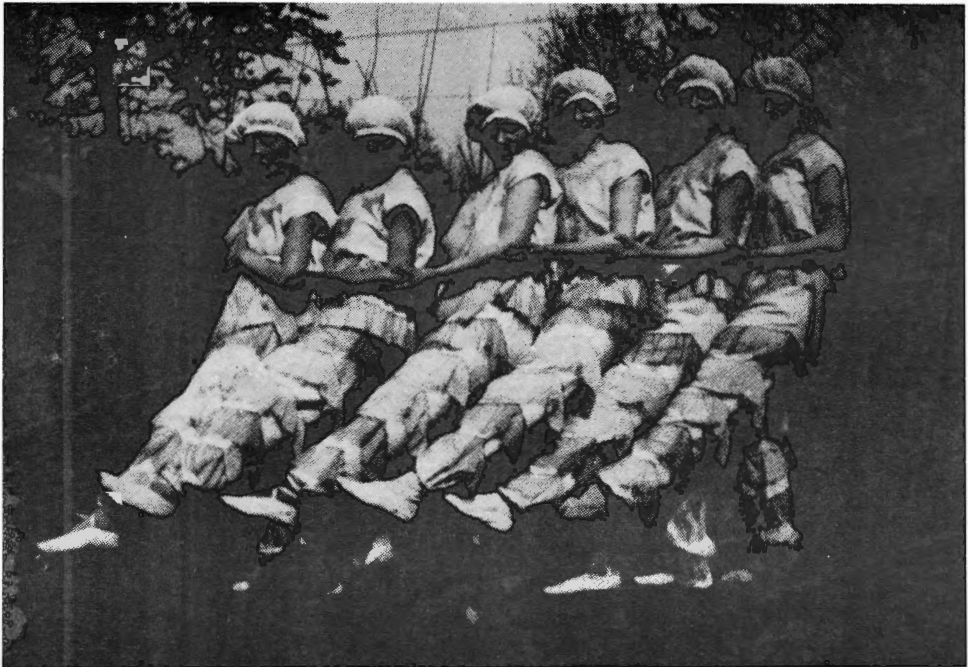
Op de luxueuse pakketboot 'The Sealand' van de Red Star Line speelde hij tijdens de reis voor de eerste klasse passagiers tijdens rijkelijke bals en danspartijen in een mondain strijkorkest en onderhield in New York nauwe contacten met oude medestudenten en kennissen uit het Lemmensinstituut die naar Amerika waren uitgeweken.

Kessel beschikte dus over een groot dirigent en regisseur die men zelfs in de steden mocht benijden en wiens invloed uit de Kesselse operette-wereld niet weg te cijferen is.

De duo's Wiske en Wardje Van den Bergh, Frans Van Schevensteen en Leontine Van Laer in 'Het Hollands Wijfje'

Tijdens de opvoeringen van de eerste operetten stonden de mensen echt met hopen tegen de muur. De zaal stak zo bomvol dat er niemand maar ook niemand meer bijkon. De kaarten waren weken op voorhand uitverkocht. Een operette of opera was immers iets dat ze hier bij ons nog nooit hadden gezien ! Die wereld hoorde toe aan de rijke lui die voor onze eenvoudige dorpsmensen onbereikbaar waren. Alleen Frans Van der Voort, algemeen bekend als Frans Kets, was de enige Kesselaar die regelmatig de opera bezocht. De invloed die de opera op hem heeft uitgeoefend was dan ook niet weg te denken. Zijn van nature uit heerlijke stem en zijn buitengewoon acteertalent maakten van hem een echte vlotte operette-of operaster. Zowel jonge aristocratische rolfiguren in Czardasvorstin van Emmerich Kalman als de rol van de oude slaapmuts boer in 'De Lustige Boer' van Leo Fall kon die man op een meesterlijke manier vertolken. De aangename stem van Frans Van Schevensteen was die van een echte operatenor en Leontine Van Laer was een waarachtige sopraan ! Zeker mogen wij de ontroerende rol van Feri in Czardasvorstin niet vergeten die meesterlijk vertolkt werd door André Verlinden of beter gekend als de Beer van de Witte Smits.

Balletgroep ... zeer lang geleden! Herken je ze nog allemaal?

Het succes van de operettes was zo groot dat men met autobussen van alle mogelijke omringende dorpen kwam kijken en luisteren. Nergens tenzij in Lier, was zo iets te beleven. Over 't Conzeir' klaptten ze nog maanden lang! De diamantslijpers en -verstelsters in onze fabrieken zongen dagen aan een stuk heerlijke operetteliederen, meeslepende muziek waar ze in andere dorpen geen verstand van hadden. Toen zongen de mensen nog tijdens het werk!

Maar het succes van dit alles kostte de spelers enorme inspanningen. Weken aan een stuk moesten ze dagelijks repetities houden die niet altijd zo aangenaam leken als de uiteindelijke uitvoeringen zelf. Fons Van Regenmortel eiste alles van zijn spelers. Tijdens de zangoefeningen riep hij meermaals door de zaal 'Vals, vals, vals!' en alles moest dan helemaal terug hernomen worden.

Het gebeurde tijdens de repetities dikwijls dat de zogezegde vrouwelijke sterren tengevolge van de ongenadige strengheid van hun muziekmeester weenden van onmacht of ontgoocheling omdat ze vals of slecht zongen en helemaal niet naar de goesting van Fons Van Regenmortel. Maar met de opvoering, toen alles op punt stond, was hij fier en tevreden over zijn groep.

Balletgroep van toen.....

Ondanks de massale kaartenverkoop en de vele opvoeringen brachten de operetten toch niet het geld op dat men ervan verwachtte. Fonske van den burger eiste dat alles tot in de perfectie was en zag op geen kosten. Men gaf fabelachtige sommen uit voor het huren van kostumering. Per vertoning werden soms 200 verschillende kledingstukken gehuurd. Het strijkorkest moest ook betaald worden, de gekende grimeur uit Lier Franske Van der Wee en de Lierse gespecialiseerde decorschilder Betz die ook de decors verzorgde van de opera te Antwerpen. Dit alles deed de kosten zo hoog oplopen dat ze niet door de inkomsten werden gedekt. Het uiteindelijk doel 'geld in 't bakske voor de fanfare' werd niet verwezenlijkt, maar in de plaats bereikten onze Kesselse mensen artistieke toppen in muziek, zang, spel en dans, die zelfs in die tijd het Lierse talent overtroffen.

Toen Maria Van der Voort juist de hoofdrol instudeerde van Gravin Maritza van Emmerich Kalman is Fonske Van Regenmortel plotseling zeer jong heengegaan. Honderden en honderden mensen hebben de ontroerende begrafenis bijgewoond van deze geliefde volkskunstenaar.

De fanfare, zijn fanfare, speelde aan zijn graf een ontroerend afscheidslied, alhoewel Fonske tijdens zijn leven meermaals lachend had gezegd dat ze bij zijn dood als afscheid 'Alte Kameraden' moesten spelen. Zo hield hij van deze prachtige wereldberoemde mars. Maar nu het droevige ernst was vonden onze oudstrijders het voor deze gelegenheid toch ongepast en durfden niet.

Maar het toeval wou - of moèst het zo zijn? - dat de socialistische fanfare op die dag teerde en toen ze voorbij de kerkhofmuur stapten klonken de heerlijke klanken van 'Alte Kameraden' over 't stille kerkhof...

De regie van de volgende operettes kwam toen in handen van Wardje van den Bergh en nadien van Gilbert Van Laer die er vele lange jaren hun ziel hebben voor afgedraaid. De muzikale leiding werd toevertrouwd aan de heer Jacobs.

'Als de Pöorten opengaan' zo heette het drama dat in 1936 in 't oud Volkshuis werd opgevoerd.

Tussen de pauze moest er nauwkeurig toezicht gehouden worden opdat de toeschouwers niet zouden roken. De rook hinderde immers sterk de stemmen van onze zangers. Dat toezicht moest je echter met een korreltje zout nemen.

Een van de bestuursleden, Fikske den Dopper, kwam op een keer eens zeer plechtig, met de handen op de rug, tijdens een van de pauzes op het podium voor het doek verklaren :

' Het is ten strengste verbaude te roeiken! '

en terwijl hij zijn rug naar het volk toedraaide om terug achter het doek op de scène te verdwijnen, zagen alle aanwezigen in de zaal dat hij in zijn hand zelf een dikke sigaar vasthield. De zaal brulde het dan ook uit van 't lachen.

Tijdens de operette voorstellingen waren onze beide veldwachters ook altijd op post. Hun was de taak opgedragen niet alleen in naam der wet de orde te handhaven maar ze moesten er vooral op letten dat niemand rookte. Als er dan toch iemand in de zaal het waagde stiekem een sigaret op te steken hielden onze strenge veldwachters een waarschuwend vinger op naar de overtreders. Niet mogen roken moet wel een onmogelijke op-

Nog een mooie herinnering aan een dolle klucht opgevoerd in 1936 in 't oud Volkshuis.

gave geweest zijn want tijdens de pauzes werden er in café Alcazar niet alleen onnoemelijk veel pinten bier achterover gekapt maar kon je de dikke verstikkende rookwolken als het ware met een mes doorsnijden. En alsof onze stoere veldwachters door het lange rookverbod bijna zelf zouden dood gaan zogen ze aan hun eigen sigaret met zeer lange trekken die ze dan zeer diep tot in de longen inhaalden. Dat moet hen wel een onbeschrijflijk genot verschaft hebben want zelf zeiden ze toen : ' 't Is toch erg zullè zo'e'n hiël bedrijf nie meuge smoeire. '

De strijd tegen de rook in zaal Alcazar leek altijd hopeloos. Het zaaltje was veel te klein en slecht verlucht voor zo'n massa volk. En al hadden ze in letterlijke en figuurlijke kemels van letters op de helblauw geschilderde muren met wit krijt geschreven : ' STRENG VERBODEN TE ROOKEN ' het gecondenseerde water van de lucht liep er na een half uur in beken af, zodat er van de aangebrachte hiërogliefen in wit-krijt niet veel meer te bespeuren viel.

Tot overmaat van ramp - voor de zangers althans - stond langs de Statiesteenweg vlak tegen de zaalmuur het kermiskraam van Mie Rebet. Die bakte tijdens de voorstelling lekkere smoutebollen om die onder de pauzes aan 't volk te verkopen. Het vet of de smout stookte ze heet met vette kolen en de vuile geelachtige rookwolken uit de schouwpijp van het kraam walmde dan lustig langs het open verluchtingsraampje van de zaal binnen.

Groepsfoto uit de operette 'Frederika' van Franz Lehar, opgevoerd ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan van de toneelkring 'Voor Taal en Kunst'. Mieke Van Stevens werd toen gevierd als 25-jarig actief lid van de toneelkring.

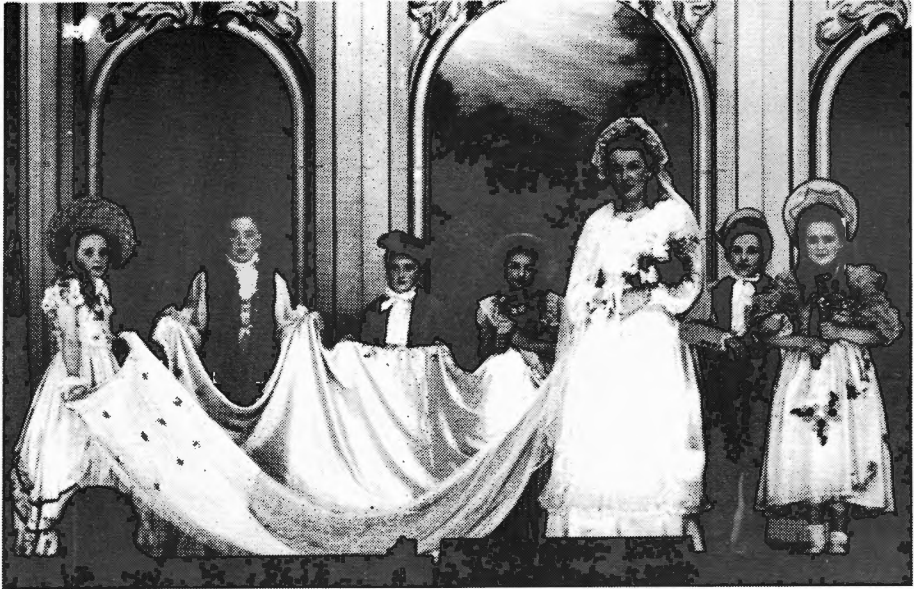
Na de oorlog schminkte coiffeur 't Ketske de acteurs. Die man deed dat met zeer veel talent want toen baron van Zuylen, die een regelmatige toeschouwer van onze operettes was, kwam kijken en zoals altijd als een waarachtige aristocratische figuur met zijn echte favoris vriendelijk door café Alcazar stapte, zeiden enkele niet-Kesselaars stilletjes tegen mekaar :
 ' Amai dien is schoen geschminkt ! '

In mijn vlegeljaren heb ik ook een paar keer in operettes een rolletje gespeeld samen met mijn zuster Manuela en Josée Wustenberghs. Als kleine jongen vertoefde ik toen in een onwezenlijke wereld van muziek, zang, dans en liefde waarvan ik zelf de ware betekenis niet helemaal vatte alhoewel ik toen toch al, beïnvloed door de speciale sfeer, duidelijk de allereerste symptomen gewaar werd van een zekere verliefdheid op sommige liefvallige dingetjes die daar rondhuppelden. Van in mijn prilste jeugd kende ik alle mogelijke operette liederen want voor dat de stukken werden gespeeld had ik ze meestal al wel twintig keer gezien. Ik ben altijd nauw betrokken geweest bij de vele voorbereidingen die de operette vertoningen met zich meebrachten. Zo kon ik urenlang in bewondering staan kijken naar de zeer bekende decorschilder Betz uit Lier. Hij kon met zijn verf en borstels meesterlijk interieurs en parken schilderen.

Gilbert Van Leer, Herman en Manuela Van Regenmortel in 'Hare Hoogheid waist' van Leo Ascher.

Jeanne Dom met kinderballet uit 'Hare Hoogheid walst'

Nochtans scheen mijn grenzeloze bewondering voor hem meer op zijn zenuwen te werken dan op zijn appreciatievermogen want eens zei hij tot mij :

' Manneke, gaoot nao ies speile want ge stoert maone giest ! '

Openbare liefdesverklaringen werden niet alleen in lyrische ontboezemingen op de tonen van meeslepemde operette melodieën op de scène uitgezongen. Vaak werd achter de donkere schermen 't gekoenkelfoes met nog meer echtheid en enthousiasme voortgezet en als je de foto's in dit romannetje eens aandachtig bekijkt moet je toegeven dat een hele hoop van onze spelers door al dat gekoenkelfoes man en vrouw geworden zijn ...

Een soort heimwee heeft ons hart terug doen verlangen naar de mooie dingen van weleer. Wat we eens hebben weggeworpen zijn we terug gaan verzamelen, soms tot de onbenulligste prullen toe, als ze maar de stempeel van vroeger droegen. Een oude kast die wij enkele jaren terug nog opstookten staat nu met een al dan niet vervalst jaartal in onze woonkamer.

Duo Gilbert Van Laer en Jeanne Dom uit 'Hare Hoogheid walst'

Kinderballet uit 'Hare Hoogheid walst'

Onze moderne cultuurloze je-je huilmuziek heeft de tere snaren van onze ziel niet geroerd. Daarom verlangen wij terug naar de eeuwige walsen van Franz Lehar, de Straussen, Kalman, Leo Fall en anderen die ons in het diepste van ons wezen een ogenblikje echt gelukkig maken zonder eigenlijk te weten waarom. Heerlijke operettemuziek die onze eerste verliefdheid terug doet aanvoelen.

En al spreekt de inhoud van de operettes ons misschien niet meer zo aan, toch blijft de operettemuziek ons aller hart ontroeren omdat ze niets anders dan romantische schoonheid is die wij tegenwoordig helaas soms zo ver moeten gaan zoeken.

Herman

Voor deze opnamen althans werden mannen en vrouwen wijselijk van mekaar gescheiden, echter niet tijdens de opvoering van 'De Laatste Wals' van Oscar Strauss.

Uit 'Dollarprinses' van Leo Fall.

'Wenerwalsen' van Johan Strauss.

Groepsfoto uit de operette 'De Laatste Wals'

Opvoering van 'Het Hongaars Bruidje' in 't Volkshuis.

Balletgroep uit 'Het Hongaars Bruidje'

'Dollarprinses' van Leo Fall.

VERKIEZINGEN

De koers is gelopen. De winnaars zweten er nog van ... de verliezers ook.

Het is een eigenaardige en boeiende wedstrijd geweest. Zelden kregen wij zoveel druksels in de bus gestopt : heerlijke dagen voor mensen die de tijd hadden om te lezen ... en na te denken. Alhoewel de kiescampagne kalm en waardig begon staken er vrij vlug distels tussen de regels. Naast gezapzever om een parochieblad jaloers te maken kwam er ook letterkundig brouwsel dat naar de beerput rook. Rekeningen werden ver-effend of geopend, er werd duchtig onder de gordel geslagen, duurzame vete's werden opgebouwd. In sommige gevallen zal de rechter moeten oordelen ... spijtig. Op enkele uitzonderingen na was de plakkerij nogal proper : meestal werden de gemeentelijke borden benut zodat bomen en palen het niet te erg te verduren kregen. En dit is een stap in de goede richting. In zeldzame gevallen werd er papier op de openbare weg gestrooid. Met een beetje lawaaihinder op de laatste dagen waren we er van af.

De resultaten van de koers zijn verrassend : iedereen heeft gewonnen maar men kan evengoed zeggen dat elke partij verloren heeft : het is een kwestie van interpretatie. Er was alleszins een hoop mistevredenen want er werd een ganse paternoster klachten (een recordgetal !) bij de Bestendige Deputatie ingediend. Persoonlijk ben ik voor herverkiezing. Ik kan nog wat van die bolpuntpenningen gebruiken (als er nog over zijn) en gratis leesvoer is welkom om de lange winteravonden te passeren.

Intussen bewaren wij zorgvuldig al de partijprogramma's en de verlokken-de kiesbeloften. Met een groen potlood hebben we alles aangestreept wat ons leefmilieu kan aanbelangen. Het verleden heeft aangetoond dat bestuurders nogal vergeetachtig zijn en meestal was dat niet opzettelijk. Waar mensen zijn wordt er al eens 'gemensd'. Schaalvergroting betekent echter ook : grotere vergeetachtigheid en nog kleinere controlemogelijkheid van de kleintjes.

Wij nemen dan ook officieel afscheid van onze twaalf gemeentevaders en de ene gemeentevrouw. Wanneer wij hen door hun frakske trokken was dat niet boosaardig bedoeld en wanneer wij eens tegen hun schenen stampen was dat niet bedoeld om zeer te doen maar om ons leefmilieu te beschermen ! Deemoedig vragen we om vergeving als we pijn deden ... Maar waar wij hard en ongenadig de verknechting en het ondemocratisch onrecht bekampten was dat met één enkel rechtvaardig doel : het behoud van iets dat ons dierbaar was, ONS KESSEL, dat gulden reliekschrijn van onze herinneringen. ONS KESSEL, deze zonddoorschenen kathedraal van onze jeugdijaren, waar ook ons vader ligt begraven ... DAT KESSEL verdedigden wij met al onze zwakke middelen ...

Wij doen dan ook een belofte ... en dat is geen kiesbelofte ! Wij zullen ons steeds blijven inzetten om ons KESSELS LEEFMILIEU te bewaren en

zo mogelijk te verbeteren ! Als daaraan geraakt wordt zullen we, zoals in het verleden, al de ons beschikbare middelen aanwenden om onrecht te bestrijden, ook al zijn de nieuwe bazen nu grotere bazen ! Partijkleur speelt daarbij geen rol ! Voor ons tellen alleen de democratische rechten van Kessel ! Zo was het en zo zal het ook zijn in de toekomst !

Jos Dillen

FABEL VAN DE DRIE MOLLEN EN DE GROTE BEER

Drie mollen speelden samen in het Zand.

Het Zand was eigenlijk niet meer dan een verhevenheid in de bodem, een molshoop als je wilt, door de plaatselijke bevolking doorgaans Blauwe Hoek genoemd. Maar, plaatselijke bevolkingen kunnen zoveel onzin verzinnen... Daarom had de Grote Beer op het Gemeentehok besloten de reeds genoemde molshoop tot het Zand om te dopen. En zo geschiedde.

Dus : drie mollen speelden samen in het Zand. Ze groeven pijpjes naar hartelust, en al zien de meeste mollen er op het eerste gezicht niet zo dorstig uit, ze wilden hier en daar een pijp met kraantjeswater in. De vooruitgang staat voor niks, zelfs niet in een domme mollenwereld.

Hoe komt een mol echter aan water, in het Zand van de grote Beer ? Na rijp beraad en dito gewroet, stuurden ze een brief naar de Grote Beer om, net als de andere beestjes van de diertuin, waterpijpjes te krijgen. De Grote Beer vond de vraag minder dwaas dan de mollen en hijzelf eruitzagen en beloofde prompt het gevraagde water. Alleen, de mollen moesten ZELF HUN PIJPEN GRAVEN. Kortzichtig, zoals 't een deftige mol betaamt, togen de Drie Mollen aan het werk, onder het motto "Wroet al aan, jong !"

Na verloop van tijd kwam Pidma, de nicht van de Grote Beer, een kijkje nemen. Ze vond dat alles naar behoren werd uitgevoerd en gaf de Grote Beer een schouderklopje voor zijn wijs waterbeleid. (Wie beter dan hij kon de mollen naar zijn verleidelijk pijpen laten dansen ?). En 's avonds meldde Pidma aan Pidpa, haar man, dat het Zand zijn wáter verdiende.

Zelden zag men in het Zand zoveel mollelol. De Drie Mollen beroesden zich aan het water, maar ze bleven ... blind voor de Lage Listen van de Grote Beer. De ontzuivering liet niet op zich wachten. Want wat gebeurde er ? Weldra kwamen meer en meer mollen zich in 't Zand vestigen. Ze werden er natuurlijk goed onthaald, want de solidariteit kent geen grenzen. Toen, hoewel de mollen dat zelf niet wilden, de nieuwe niet en de oude niet, ging de Grote Beer over tot een verschillen-

de behandeling van zijn molderdanen. Terwijl de Drie Mollen gewroet en gezwoegd hadden om hun eigen moederpijp aangelegd te krijgen, besloot de Grote Beer thans met zijn eigen (rechter) klauw zelf de pijp voor de nieuwe mollen voort te graven. (Dat de Grote Beer daarvoor het geld nodig had van alle belastingbetalers van de plaatselijke diertuin, is een detail dat hier nauwelijks het vermelden waard is).

Alle mollen waren nu tevreden, ook de oude ! Want ze dachten in hun onschuld : nu zal de Grote Beer ons ook terugbetalen voor de vroeger geleverde inspanningen. Maar neen, de speelse beer had een ander plan. In plaats van een gewettigde terugbetaling kregen de Drie Mollen, net als iedereen, een aanslagbiljet om jaarlijks 400 korrels belasting te betalen op HUN EIGEN PIJP ! Zelfs de echte Mensen, die nu en dan in de diertuin kwamen, verstonden er geen snars van.

Ontgoocheld over zoveel onrechtvaardigheid en onmolligheid, bekloegen de Drie Mollen zich haast dag na dag bij de Grote Beer. Maar hoe goed de Grote Beer ook was, of zich voordeed te zijn, en hoe gerechtvaardigd hij de mollenklacht ook vond, of beweerde ze te vinden, hij kon niets meer voor ze doen.

Het zou gepast zijn dat dit verhaal nu tragisch eindigt, bijvoorbeeld zo :

Kapot van droefheid en medelijden met zichzelf alleen, sleepten de mollen van 't Zand zich weer naar huis. Daar aangekomen, draaiden ze de Pidikraantjes open en verzopen in hun eigen pijp.

Maar neen, zo eindigt het verhaaltje niet. Tot ieders verbazing begon de Grote Beer zijn eigen Gemeentehok af te breken en legde er zijn klauwtje bij neer.

En vanaf vandaag richten de Drie Mollen hun smachtende blikken naar de nieuwe sterren, de Kleine Beer, met een rode poot links en een gele poot rechts, zodat de ene poot van de andere niet weet wat hij geeft of neemt.

Alleen de Drie Mollen zijn gelukkig blind genoeg om hun toekomst met vertrouwen tegemoet te zien.

Karel

GEWESTPLAN - DEFINITIEVE UITGAVE 1976

Het eerste definitief gewestplan van het gewest Mechelen is bij koninklijk besluit goedgekeurd en heeft dus kracht van wet gekregen. Oud-Kessel heeft de onnoemelijke eer ook op dit gewestplan te staan.

Om in 't kort een lange geschiedenis te vertellen : in 1974 werd een voorlopig gewestplan opgesteld. De gemeentebesturen mochten voorstellen doen om dit ontwerp te wijzigen. Het gemeentebestuur van Kessel heeft

op democratische wijze alle Kesselse groeperingen geraadpleegd. Deze voorstellen werden aan het provinciebestuur gezonden en vervolgens verder overgemaakt aan de bevoegde minister. Alles werd keurig in kleur-jes' op een landkaart gezet en Sire Boudewijn zette er zijn koninklijke handtekening onder.

Nu dat schoon mannekenspapier wordt verspreid stellen wij vast dat er weer een misbuus is gebeurd. De onkreukbare ambtenaren van mijnheer de minister hebben slappe handen zodat hun kleurpotloden uitschoven. Die hebben zeker nooit bij zuster Albertine gezeten ? Weer stellen wij vast dat groene zone's plots rood geworden zijn : niet dat ze een partij-kaart kochten maar zij zijn eenvoudig woongebied geworden. Ofwel hebben die onkreukbaren geen verstand van kleurpotloden vast te houden (wat wij in de Kesselse papschool wèl leerden), ofwel hebben zij een machtige neus gezet aan onze soevereine gemeentevaders ... die er weer eens bokkig bijlopen.

Met ons slecht karakter (dat weet nu wel iedereen) hebben wij op de landkaart nagepluisd waar die fouten gebeurd zijn en aan wie de kersverse bouwgronden toebehoren. Wij zeggen maar : leve de democratie ! Dat zeggen ook enkele gemeentevaders, maar zij vloekten er bij.

Toen een paar jaar geleden het kwestieuze Torenven-park ter sprake kwam zwoer onze burgervader : "Zo lang ik iets te zeggen heb zal men daar niet aankomen !!!" -Ja, je ziet nu hoe een hulpeloos ambtenaarke zijn onschuldig kleurpotlood in een knellende riem omtovert om er een versmachtende muilkorf van te maken. En daarom zal er wel geen enkel Kesselaar van onze burgervader eisen dat hij in het gevecht tegen de kleurpotloden zijn pas gekregen pijp aan Maarten geeft : een rouwmis zo vlak na een huldemis is toch zo'n droefgeestig geval. Daarom zeggen wij de verzopen Ruisbroekers na : " Sire, in wat voor een land leven wij ? " - " Burger, in wat voor een dorp leven wij ? "

Jos Dillen

Enkel voor Kesselaars en zonder kommentaar :

Zwette Lieter, de Zwette van Kolen, 't Zwetsel, 't Zwet Vlouwke, de zwette wijk, 't zwet Salvatorke, Zwet Kessel...

En wij boeren voort... Een jaarabonnement voor 1977 op 't Salvatorke kost nog altijd maar F 50 ! Vier jaar lang is onze prijs dezelfde gebleven. Gedurende deze periode is het brood 35 keer opgeslagen. Wij zullen trachten het vol te houden.

Je mag natuurlijk ook compassie met ons hebben. Dat kan u het best tot uiting brengen door uw milde geldelijke bijdrage op postrekening 000-0603726-95 of bankrekening 320-0405166-67 van Herman Van Regenmortel Kessel. Bij abonnees die in Kessel wonen wordt het geld aan huis afgehaald. HONDERDDUIZEND KEREN BEDANKT !!!

Redactie en Lay-out : Herman Van Regenmortel

Verantwoordelijke Uitgevers

DAVIDSFONDS KESSEL
Romain Verreydt
Landstraat, 37/2
2508 KESSEL

GROENCOMITE KESSEL
Herman Van Regenmortel
Salvatorbaan, 9
2508 KESSEL

HEEMVRIENDEN KESSEL
Frans Lens
Berlaarsesteenweg, 31
2508 KESSEL